

پی‌نوشت‌ها

۱. برای نمونه در دهه ۱۹۹۰ بانک جهانی، اعمال سیاست‌های بازار آزاد و خصوصی‌سازی را مبنای اعطای وام قرار داد؛ لذا کشورهایی که می‌خواستند با دریافت این وام‌ها به سمت توسعه اقتصادی بروند، شکست خوردند و نتیجه این سیاست‌ها بی‌ثباتی اقتصادی، افزایش تورم، واردات بی‌رویه بود. (لفت وی، ۱۳۸۵: ۱۷۶-۱۷۸).

۲. این طرح با ظرفیت ۳۷۰ هزار بشکه نفت در روز، نفت را از قزاقستان، ترکمنستان و روسیه در بندر نکا دریافت می‌کرد و به دو پالایشگاه تهران و تبریز انتقال می‌داد. متقابلاً نیز به همان میزان نفت در جزیره خارک به مشتریان این کشورها تحویل داده می‌شد. گفتنی است که در سال‌های اوج؛ طرح سوآپ نفتی، روزانه بیش از ۱۵۰ هزار بشکه نفت کشورهای منطقه را منتقل می‌کرد.

منابع و ماخذ

ابوطالبی، حمید (۱۳۸۷). «نقش مفاهیم مبنایی در سیاست خارجی توسعه‌گرا». مجموعه مقالات کنفرانس سیاست خارجی توسعه‌گرا. تهران: پژوهشکده تحقیقات استراتژیک.

افضلی، رسول و وحید کیانی (۱۳۹۱). «ارزیابی سیاست خارجی ایران در حوزه دیپلماسی اقتصادی در چهارچوب برنامه توسعه ۱۳۸۹-۱۳۸۴». فصلنامه اطلاعات سیاسی - اقتصادی. ش ۲۸۹. صص ۱۲۶-۱۳۹.

_____ (۱۳۹۲). «بررسی و ارزیابی وضعیت روابط خارجی ایران در برنامه چهارم توسعه». فصلنامه سیاست‌های راهبردی و کلان. ش ۱. صص ۱۰۵-۱۳۶.
بررسی‌های بازرگانی (۱۳۷۸). «استفاده از منابع خارجی در طرح‌های صادرات‌گرا». ش ۱۵۰. صص ۲۱-۲۴.

بهرامی، سجاد (۱۳۹۸). «نخبگان و ائتلاف سیاسی مسلط و ظهور دولت توسعه‌گرای سنگاپور: نتایج و دستاوردها». فصلنامه روابط خارجی. ش ۴۱. صص ۱۶۱-۱۹۰.
پوراحمدی، حسین و جمعی از همکاران (۱۳۸۸). دیپلماسی نوین: جستارهایی در سیاست خارجی جمهوری اسلامی ایران. تهران: وزارت امور خارجه.